

Rakkaat uskonveljet ja sisaret
Room. 16:1-27

1. **Suosittelen teille sisartamme Foibea,** joka on Kenkreaan seurakunnan palvelija.
2. Ottakaa hänet vastaan Herrassa, niin kuin pyhien sopii. Auttakaa häntä kaikessa, missä hän tarvitsee teitä, sillä hän on ollut avuksi monelle, myös minulle.
3. Tervehdys Priskalle ja Akvilalle, **työtovereilleni Kristuksessa Jeesuksessa.**
4. He ovat panneet oman **kaulansa alttiiksi** minun **henkeni puolesta,** ja heitä kiittävät, en ainoastaan minä vaan myös kaikki pakanoiden seurakunnat.
5. Tervehdys myös **seurakunnalle,** joka kokoontuu **heidän kodissaan.** Tervehdys Epainetokselle, **rakkaalle veljelleni,** joka on Aasian ensi hedelmä Kristukselle.
6. Tervehdys Marialle, joka on nähnyt paljon vaivaa teidän hyväksenne.
7. Tervehdys Andronikokselle ja Juniakselle, heimolaisilleni ja **vankitovereilleni,** jotka ovat **arvossa pidettyjä** apostolien joukossa ja jotka jo ennen minua ovat olleet Kristuksessa.
8. Tervehdys Ampliatukselle, rakkaalle veljelleni Herrassa.
9. Tervehdys Urbanukselle, työtoverillemme Kristuksessa, ja Stakykselle, rakkaalle veljelleni.
10. Tervehdys Apellekselle, **koetuksen kestäneelle Kristuksessa.** Tervehdys niille, jotka ovat Aristobuloksen perhekuntaa.
11. Tervehdys heimolaisilleni Herodionille. Tervehdys niille Narkissoksen perhekuntalaisille, jotka ovat Herrassa.
12. Tervehdys Tryfainalle ja Tryfosalle, jotka **näkevät vaivaa Herrassa.** Tervehdys Persikselle, rakkaalle sisarelle, joka on nähnyt paljon vaivaa Herrassa.
13. Tervehdys **Rufukselle, valitulle Herrassa,** ja hänen äidilleen, joka on **kuin äiti minullekin.**
14. Tervehdys Asynkritokselle, Flegonille, Hermekselle, Patrobakselle, Hermakselle ja veljille, jotka ovat heidän kanssaan.
15. Tervehdys Filologokselle ja Julialle, Ne-reukselle ja hänen sisarelleen ja Olympak-selle ja **kaikille pyhille,** jotka ovat heidän kanssaan.
16. Tervehtikää toisianne pyhällä suudelmalla. Kaikki Kristuksen seurakunnat tervehtivät teitä.
17. Kehotan teitä, veljet, **pitämään silmällä** niitä, **jotka** saavat aikaan erimielisyyttä ja **viettelevät teitä pois siitä opista,** jonka te olette saaneet. **Karttakaa** heitä.
18. Sellaiset eivät palvele meidän Herraamme Kristusta vaan omaa vatsaansa. Lipevillä sanoilla ja **kauniilla puheilla he pettävät** vilpittömien sydämet.
19. Teidän **kuuliaisuutenne** on tullut kaikkien tietoon. Sen tähden minä **iloitsen teistä.** Tahtoisin teidän olevan **viisaita hyvään ja taitamattomia pahaan.**
20. **Rauhan Jumala on pian murskaava Saatanan teidän jalkojenne alle. Herramme Jeesuksen armo olkoon teidän kanssanne.**
21. Timoteus, minun työtoverini, ja heimolaiseni Lukius, Jaason ja Soosipatros tervehtivät teitä.
22. Minä Tertius, joka olen kirjoittanut tämän kirjeen, tervehdin teitä Herrassa.
23. Gaius, minun ja **koko seurakunnan majoittaja,** tervehtii teitä. Erastos, kaupungin rahastonhoitaja, ja veli Kvartus tervehtivät teitä.
24. [Herramme Jeesuksen Kristuksen armo olkoon teidän kanssanne! Aamen.]
25. **Kunnia hänelle,** joka voi **vahvistaa** teitä minun julistamani **evankeliumin ja Jeesuksen Kristuksen saarnan, sen ilmoitetun salaisuuden mukaan,** josta ikiajoista asti on vaiettu
26. mutta joka nyt on ilmoitettu ja profeetalisten **Kirjoitusten** kautta **tehty tiettäväksi iankaikkisen Jumalan käskystä kaikille kansoille uskon kuuliaisuuden aikaansaamiseksi.**
27. **Kunnia Jumalalle, ainoalle viisaalle, Jeesuksen Kristuksen kautta aina ja iankaikkisesti!** Aamen.

Päätösluku

Mikä merkitys on tervehdyksillä? Millä tavalla sinä tervehdit toisia? Miten kuvaat uskon veljiä ja sisaria? Millaisia tehtäviä ja lahjoja oli alkuseurakunnassa? Entä tänään? Missä alkuseurakunta kokoontui? Mistä kokoontumisissa pitää huolehtia? Mihin perustuu uskovien voima? Mitä merkitsee kunnian antaminen Jumalalle? Miten se tapahtuu? Näitä asioita käsittelee Roomalaiskirjeen viimeinen luku.

Tervehdykset

Arkielämässä olemme tottuneet tervehtimään tuttuja ja joskus tuntemattomiakin sanomalla esimerkiksi: "Huomenta!" "Päivää!" "Hei!" "Moi!" jne. Tervehdykset edustavat inhimillisen viestinnän kaikkein yksinkertaisinta tasoa. Usein emme tarkoita niillä yhtään mitään kuten tyyppillisessä kaavassa: "Mitä kuuluu?" "Hyvää!" Toisaalta tervehdysten tavattoman suuri tärkeys näkyy silloin, kun joku tuntemamme henkilö tietten tahtoen jättää tervehtimättä meitä. Saatamme kokea sen tavattoman syvänä loukkauksena, josta saattaa olla vaikea päästä ylitse. Vaikka tervehdykset edustavat rakkauden alinta tasoa, niiden merkitystä ei kannata vähätellä.

Uskovien välisissä suhteissa ja muissakin ihmissuhteissa se tapa, millä tervehdyksissä annamme arvoa toisille, voi ilmaista hyvin syvää ja aitoa rakkautta. Raamattu kehottaa: *"Pitäkää nöyrästi toista parempana kuin itseänne."* (Fil. 2:2) Paavali noudattaa tätä itse antamaansa kehotusta kuvatessaan veljiä ja sisaria Kristuksessa. Hän toistaa ilmausta "rakkaalle veljelle Herrassa" ja sisällyttää siihen hyvin syvän tunnelatauksen, joka ei kuvaa vain hänen läheistä suhdettaan asianomaisen vaan sitä, että kaiken rakkauden lähde on siinä yhteisessä Herrassa, jonka omia saamme olla. Siksi meilläkin on oikeus käyttää samoja ilmaisuja kohdatessamme toinen toistamme. Mutta Paavali menee vielä pitemmälle antamalla kehotuksen: *Tervehtikää toisianne pyhällä suudelmalla.*(16) Rakkaudellinen tervehtiminen tapahtuu monissa kulttuureissa poskisuudelmalla, jolla ei ole mitään seksuaalista merkitystä. Suomalaisessa kulttuurissa sitä vastannee parhaiten kunnan halaus.

Paavalin tervehdyksissä pistää silmään myös se, miten hän liittää ne niihin palveluksiin, jotka uskovat ovat suorittaneet häntä itseään kohtaan ja erityisesti Herraa kohtaan. Hän puhuu työtovereistaan, hänen vuokseen kaulansa alttiiksi antaneista, paljon Herrassa vaivaa nähneistä, vankitovereistaan, valitusta, äidillisille, pyhille, heimolaisille.

Seurakunnan palveluviroista

Listasta pilkistää esiin myös joitakin alkuseurakunnan palvelutehtäviä. Paavali saneeli yleensä kirjeensä ja hänellä oli kirjuri tai sihteeri, joka kirjoitti sen ylös. Roomalaiskirjeen kirjuri oli Tertius. (22) Seurakunnat Roomassa kokoontuivat kodeissa ja kaupungissa oli useita kotiseurakuntia. Niiden johtajien joukosta mainitaan Priska ja Akvila. Joukossa on myös kaksi, joita nimitetään apostoleiksi. Sanaahan käytetään Uudessa testamentissa kahdessa merkityksessä: On Herran valitsemat 12 apostolia, joiden tehtävä oli toimia ylösnousemuksen todistajina ja ilmoituksen välittäjinä, mutta oli myös muita, joita voitaisiin nimittää nykytermein lähetyssaarnaajiksi. (7) Paavali kirjoitti kirjeen Korintista ja sen toimitti perille Roomaan Korintin satamakaupungissa Kenkreassa toimivan seurakunnan palvelija, naisdiakoni Foibe. (1-2) Lisäksi mainitaan seurakunnan majoittaja, joka huolehti kiertävässä lähetys- ja julistustyössä olevien tarpeista. Monista Paavali mainitsee, että he ovat nähneet vaivaa

Herrassa. Sillä hän viittaa sekä evankeliumin julistamiseen että rakkauden palveluun, joka ilmeni myös uskon tähden vangittujen ja heidän omaistensa tarpeista huolehtimista.

Varoitus vääristä opettajista

Vaikka Roomaan ei ilmeisellä tavalla ollut vielä tullut sellaisia harhaopettajia, joista Paavali joutui Galatalaiskirjeessä varoittamaan, kotiseurakuntiin soluttautui helposti kaikenlaisia harhoja levittäviä ihmisiä. Paavali tiesi asian katkeran kokemuksen perusteella ja siksi hän varoitti niistä:

Kehotan teitä, veljet, pitämään silmällä niitä, jotka saavat aikaan erimielisyyttä ja viettelevät teitä pois siitä opista, jonka te olette saaneet. Karttakaa heitä. Sellaiset eivät palvele meidän Herraamme Kristusta vaan omaa vatsaansa. Lipevillä sanoilla ja kauniilla puheilla he pettävät vilpittömien sydämet. (17-18)

Vaikka kristillisen seurakunnan tulee olla valmis ottamaan kaikenlaisissa synneissä eläviä ihmisiä voidakseen evankeliumin voimalla johtaa heidät pelastukseen, harhoppien levittäjille ei kotiseurakuntien ovia saanut avata. Vääriä oppeja levittävät eivät tule aina ulkoapäin vaan Saatanan strategia on herättää niitä myös seurakunnan keskuudesta. Heistä Paavali varoitti aikanaan efesolaisia näin: *”Minä tiedän, että lähtöni jälkeen teidän keskuuteenne tulee julmia susia, jotka eivät laumaa säästä, ja teidän omasta joukostanne nousee miehiä, jotka vääristelevät totuutta vetääkseen opetuslapset mukaansa.”* (Ap.t. 20:29-30)

Harhaopettajat ja väärät profeetat ovat aina olleet seurakunnalle äärimmäisen vaarallisia vihollisia, sillä he tulevat yleensä taitavasti valheensa totuuteen käärien ja usein hyvin miellyttävällä ja syntiseen lihaamme taitavasti vetoavalla tavalla. Seurakunta on aina taistelussa henkivaltoja vastaan. Saatanan menetelmät ovat himot, valhe ja väkivalta. Mutta Paavali korostaa, että tässä sodassa lopputulos on jo selvä:

Voitto on varma

Rauhan Jumala on pian murskaava Saatanan teidän jalkojenne alle. (20) Jeesuksen toinen tuleminen on lähellä ja Hän saapuu äkisti. Silloin päättyy taistelumme riemuliseen voittoon. Mutta jo nyt voimme vaeltaa Jumalan rauhasta käsin, sillä *Herramme Jeesuksen armo on kanssamme. (20)* Jumalan armo on väkevämpi kuin Saatanan kiusaukset ja houkutukset. Kristuksen ristin luokse saamme toistuvasti paeta pahan palavia nuolia. Tässä taistelussa ratkaiseva ase on kuuliaisuus Jumalan sanalle, evankeliumille, jossa Jumalan voima ilmenee. Paavali iloitsi siitä, mitä oli kuulut Rooman seurakunnasta tässä suhteessa:

Teidän kuuliaisuutenne on tullut kaikkien tietoon. Sen tähden minä iloitsen teistä. Tahtoisin teidän olevan viisaita hyvään ja taitamattomia pahaan. (19)

Kuuliaisuus evankeliumin sanalle sisältää toistuvan valmiuden tehdä parannus ja palata aina armahtavan Jeesuksen luo. Samalla se merkitsee iloista kuuliaisuutta toteuttaa Jumalan tahtoa käytännön elämässä Pyhän Hengen voimassa, vaeltamista Jumalan ennalta valmistamissa teoissa.

Kunnia Jumalalle

Kunnia hänelle, joka voi vahvistaa teitä minun julistamani evankeliumin ja Jeesuksen Kristuksen saarnan, sen ilmoitetun salaisuuden mukaan, josta ikiajoista asti on vaiettu mutta joka nyt on ilmoitettu ja profeetallisten Kirjoitusten kautta tehty tiettä-

väksi iankaikkisen Jumalan käskystä kaikille kansoille uskon kuuliaisuuden aikaansaamiseksi. (25-26)

Loppuylistyksessä Paavali jälleen korostaa sitä, että Jumala vahvistaa omansa kestämään kaikkein ankarimmissakin myrskyissä loppuun asti evankeliumin sanan, saarnatun ja kirjoituksiin taltioidun sanan voimalla. Evankeliumin luonteeseen kuuluu se, että se on julistettava kaikkialla maailmassa, sillä Jumala haluaa sen kautta pelastaa jokaisen ihmisen, joka siihen turvaa uskossa.

Jos ja kun me yksittäiset uskovat ja koko seurakunta on kuuliainen lähetyskäslylle ja sen seurauksena yhä uusia ihmisiä pelastuu sisälle Jumalan valtakuntaan, se on alusta loppuun Jumalan omaa työtä, myös kuuliaisuutemme on kokonaan Jumalan Hengen vaikuttamaa. Siksi yksikään ihminen ei saa kunniaa siitä, mitä hän tekee evankeliumin menestykseksi. Kaiken kunnian ja ylistyksen saa yksin ja ainoastaan Jumala ja Jeesus Kristus.

Aina kun kuvittelemme itse saaneemme jotain merkittävää aikaan, olemme Jumalan kunnian varkaita ja sorrumme ylpeyden syntiin. Siksi meidän tulee toistuvasti palata evankeliumissa annetun armon ääreen katselemaan Jeesuksen ristin kärsimystä, Hänen kuolemaansa ja voitollista ylösnousemestaan. Silloin nöyrtyen saamme uudestaan nostaa katseemme Herran puoleen ja antaa kaiken kunnian Jumalalle:
Kunnia Jumalalle, ainoalle viisaalle, Jeesuksen Kristuksen kautta aina ja iankaikkisesti! Aamen. (27)

Ichi Aben vuoteen vieressä pastori Ei'ichi Itoon kertomana

Oli helmikuinen sunnuntai vuonna 1975. Aamulla klo 5 soi pappilan puhelin. Puhelu tuli Chuuji Abe -nimiseltä mieheltä. Hän pyyteli anteeksi varhaista puhelua, mutta pyysi, että voisin tulla hänen vaimonsa luokse sairaalaa, missä hän makasi kriittisessä tilassa.

Poikamme Makoto ajoi minut ja vaimoni autolla sairaalaan. Matka kesti vain muutaman minuutin, mutta mietin, olisiko tämän syöpään sairastuneen rouva Aben lähdön aika jo käsillä. Rukoilin, että ehtisimme Ichi Aben vuoteen ääreen hänen vielä eläessä. Potilashuoneessa oli Aben mies ja tytär Miyako, jotka öisin olivat hänestä huolehtimassa. Huokasin helpotuksesta, kun huomasin, että Ichi Abe nukkui rauhallisen oloisesti.

Kun mies kuiskasi hänen korvaansa, että pastori Ito oli saapunut, hän avasi silmänsä, joista loisti kauniisti syvä ja puhdas rauha. Hän sanoi:

- Pastori, suuret kiitokset kaikesta, mitä vuosien varrella olen osakseni saanut. Kun lähtöni koittaa, pyydän pastoria huolehtimaan hautajaisistani.

Koin tuossa hetkessä Herran väkevän läsnäolon ja otin pyynnön vastaan syvällä vakavuudella. Sitten hän kääntyi vaimoni puoleen ja sanoi:

- Olen syvästi kiitollinen kaikesta, mitä sain pastorin puolisoilta osakseni. Pyytäisin, että kun hetkeni koittaa, voisit yhdessä tyttäreni kanssa valmistaa ruumiini hautajaisia varten, luulen, että surun keskellä tyttärelleni se olisi yksin liian vaikeaa.

Vaimoni oli opastanut rouva Aben Herran tielle ja pelastuksen osallisuuteen uskossa Jeesukseen.

Kun tiesin, että nyt oli kysymys jäähyväisistä, sanoin:

- Haluaisin laulaa sinulle virren 294, josta sinä pidät paljon.

Lauloin sen hiljaisella äänellä, koska sairaala ei ollut vielä herännyt aamutoimiinsa:

On suuri ilo, kun saan vaeltaa
tämän maanpäällisen matkani käsi Herran kädessä.
Päivittäin saan osakseni uudistuvan armon.
Onneni on saada vaeltaa sinun seuraajanasi.

Silloin rouva Ichi Abekin avasi suunsa ja alkoi hyräillä virttä yhdessä kanssani. Neljäs säkeistö kuuluu:

Kun matkani täällä päättyy ja ylitän kuoleman virran,
ylitän sen pelkäämättä, koska saan turvata apuusi.
Päivittäin saan osakseni uudistuvan armon.
Onneni on saada vaeltaa sinun seuraajanasi.

Virren päätyttyä istahdin rouva Aben tyynyn viereiselle tuolille ja aloin lukea hänelle Jumalan sanaa. Hän nyökkäsi, kun aloin Psalmin 23. Luin verkkaiseen tahtiin tutut paimensalmin sanat:

”Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu. Viheriäisille niityille hän vie minut lepäämään; virvoittavien vetten tykö hän minut johdattaa.”

Sitten tulin jakeeseen 4:

”Vaikka minä vaeltaisinkin kuoleman varjon laaksossa, en pelkäisi mitään pahaa, sillä sinä olet minun kanssani.”

Rouva Abe nyökytti moneen kertaan päätään myöntymisen merkiksi. Näin, miten Jumalan sana rohkaisi häntä. Sain itsekin vakuutuksen Jumalan armon suuruudesta. Luettuani koko Psalmin aloin rukoilla:

- Kiitos Herra, että olet antanut Ichi Aben viettää 74 vuoden elämän täällä ajassa. Nyt sisar on päättämässä juoksunsa ja tulossa sinun luoksesi. Kiitän siitä, että vuosien uskon vaelluksen aikana hän on saanut omakseen ilon pääsystä sinun luoksesi. Herra ota vastaan Ichi Aben henki. Rukoilen kiittäen Jeesuksen nimessä. Aamen.

Siihen Ichi Abe vastasi selvällä äänellä: - Aamen.

Sen jälkeen hän sai syvän levon vallassa siirtyä Herran luo.

Potilashuoneessa olimme vain me vaimoni ja poikani, Aben mies ja tytär, mutta koimme niin valtaisan Herran läsnäolon tunnon kuin olisimme olleet pyhittäytymässä Herran edessä.

Kaksi päivää myöhemmin pidimme hautajaiset kirkossa. Aben mies oli työskennellyt Tokushiman lääninhallituksessa varsin korkeassa asemassa ja eläkkeelle jäätyään hänet oli valittu Kamojiman kauppalan valtuustoon. Siksi rouvan hautajaisiin osallistui suuri joukko ihmisiä eri elämän alueilta.

Aben mies oli lahjakas ja arvostettu ja menestynyt mies, mutta rouvan rukouksista huolimatta ei ollut uskonut evankeliumia, pikemminkin oli esittänyt vastaväitteitä. Silti rouva oli vuodet uskollisesti rukoillut luottaen lupaukseen: *”Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä ja sinun perheesi pelastuvat.”*

Muutamia vuosia rouva Aben uskoon tulosta, hänen miehensäkin oli ostanut Raamatun ja alkanut lukea sitä. Mutta rouvan pettymykseksi mies ei lukenut sitä löytääkseen uskon vaan voidakseen osoittaa, miten Raamattu on ristiriidassa tieteen kanssa. Hän oli moittinut vaimoaan, miten tämä vielä tieteen aikakaudella saattoi uskoa Raamatun ihmeisiin. Kun rouva ei osannut hänen vaikeisiin kysymyksiinsä vastata, hän pyysi tätä esittämään väitteensä seu-

rakunnan pastorille. Mutta mies pani hanttiin, koska ei hänen mielestään voinut mennä pastorin puheille, kun ei edes käynyt kirkossa.

Toisaalta mies rakasti vaimoaan ja oli uskollinen aviomies. Hänen tapansa huolehtia vaimostaan niiden kahden vuoden aikana, jona vaimon sairaus kesti, sopisi esimerkiksi kenelle tahansa kristityllekin miehelle. Kun vaimolla oli kipuja, hän saattoi pyytää miestä välittämään hänen esirukouspyyntönsä seurakuntaan. Mies tuli nöyrästi pappilaamme kertomaan vaimonsa pyynnöt. Hän toimi sairaalan ja kotimme välillä yhdyshenkilönä.

Hautajaisia ei leimannut alakuloisuus ja surun ikävä, vaan pikemminkin niistä tuli kuin evankelioimiskokouksen kaltainen tilaisuus, jossa keskeistä oli se suuri pelastuksen armo, joka rouva Aben oli saatu kokea ja josta hänen elämänsä oli ollut todistuksena.

Japanissa kristillisissä hautajaisissa tilaisuuden päätyttyä on tapana, että jälkeen jääneen perheen edustaja lausuu kiitostervehdyksen kokoontuneelle saattoväelle. Niinpä mies Chuuji Abe nousi kiittämään rakkaudesta, jota osallistujat olivat osoittaneet hänen vaimoaan kohtaan hänen sairastaessaan. Tervehdyksensä lopuksi hän sanoi näin:

- Lopuksi haluaisin kiittää, että tulitte hautajaisiin ja tiedottaa teille kaksi asiaa. Ensimmäinen on se, että tähän asti en ole uskonut Jumalaan, mutta nyt olen tullut uskoon. Toiseksi ensimmäisenä haluan ottaa vastaan kasteen ja tulla kristityksi.

Sanat tekivät syvän vaikutuksen kokoontuneihin.

Pääsiäisenä Ichi Aben mies sai kasteen 78 vuoden iässä. Nyt hän on jo 95 -vuotias. Koko tämän ajan hän on käynyt säännöllisesti jumalanpalveluksissa ja elänyt uskollisena Herran palvelijana. Muutamia vuosia sitten hän opetteli kuurojenkielen voidakseen jakaa todistuksen Herran armosta myös heille. Monella muullakin tavalla hän on halunnut auttaa vammaisia ihmisiä. Usein hän ilmaisee kiitollisuutensa siitä, ettei ole vähääkään dementoitunut vaan voi vielä vanhalla iällään palvella muita.

Aben vanhempi tytär Fusako tuli uskoon ennen isäänsä. Hän avioitui ja hänen poikansa, joka opiskelee Hawajilla eräässä yliopistossa, tuli uskoon samoin kuin tytär, joka opiskelee Tokiossa ja käy Hiratsukan Fukuin kirkossa. Fusakon mies Haruo Abe puolestaan kastettiin tämän vuoden pääsiäisenä.

Näin Ichi Aben koko perhekunta tuli Herraan uskovaksi. Vaikka hän itse kuoli, hänen uskonsa puhuu ja vaikuttaa yhä. Vaimoni tapasi hänet 1948. Elettiin sodan jälkeistä vaikeaa vaihetta ja Abe oli avannut pienen vaateliikkeen. Vaimoni kävi silloin tällöin ostamassa kaupasta jotain ja tutustui Abeen ja hän alkoi käydä kirkossa. Hän tuli uskoon ja hänet kastettiin paria vuotta myöhemmin 52 ikäisenä. (1975)

Entä sinä?

Oletko sinä jo päässyt maistamaan evankeliumin voimaa, kun sinut vapautetaan synnin syyllisyydestä, saat omantunnon rauhan, kuoleman pelko väistyy ja alat odottaa kirkkauden valtakuntaan siirtymistä? Oletko päässyt tuntemaan Jumalan armon niin, että suurimmaksi iloksesi tulee Jumalan ylistäminen ja kunnian antaminen Jeesukselle Kristukselle? Ellet ole vielä, käänny Herran puoleen, tunnusta väärät tiesi ja että olet kääntänyt selkäsi sille Jumalalle, joka on sinut luonut ja joka rakastaa sinua niin paljon, että antoi oman Poikansa kärsimään sinun syntiesi rangaistuksen sinun sijastasi. Hän odottaa, että asiasi armahtaa sinut ja ottaa omakseen. Hän haluaa sinun sydämesi rakkauden.

Jos sinä tunnet jo Herran Jeesuksen, sinua kutsutaan tänään osoittamaan veljellistä rakkautta toisia uskovia kohtaan, niin että voisit yhdessä heidän kanssaan yhdestä suusta antaa kunnian ja ylistyksen sille Herralle, joka on teidät pelastanut ja että voisitte yhdessä julistaa Hänen suuria tekojaan niille, jotka eivät vielä tunne Häntä.